
СРЪДЪ ТАНЦА НА ЛУЧИТЪ.

Ний бѣхме много — черенъ редъ отъ сѣнки плачуши подъ
[черний дѣхъ
На смръзналата нощъ. . . залутани изъ непристѣпни тѣмнини...
Ний бѣхме много: слабѣтъ измрѣха по безкрайний пѣтъ —
Сега съмъ самъ: прѣдъ радостнитѣ тайни на духътъ.

Въ душата си по съсипни възлизамъ въвъ просяйнаги простори, —
Невидима ржка притвори
На глухъ, оставенъ храмъ порутенитѣ двери . . .
Сега съмъ самъ — танцюющъ срѣдъ лучи.

А слабѣтъ измрѣха по безкрайний пѣтъ . . .
Сега съмъ самъ: развихрилъ пламнали коси летя —
Лучи, лучи и вихрена игра въ лазуритѣ. Ела о смъртъ,
И тайната въвъ твоитѣ очи бездѣлни да смутя. . .